

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 67/2024-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ABAX - Bratislava, a.s.**, Záhradnícka 87, Bratislava, IČO 35 703 211, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Klemovou, M. R. Štefánika 1, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 15C/90/2000-805 zo 6. septembra 2016 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu (teraz Mestský súd Bratislava IV; konanie vedené pod sp. zn. B1-15C/90/2000), a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/343/2017-859 z 18. marca 2020 a postupu, ktorý mu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-15C/90/2000 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/343/2017 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-15C/90/2000 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/343/2017 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **1 500 eur**, ktoré **sú jej povinné** zaplatiť Mestský súd Bratislava IV **1 000 eur** a Krajský súd v Bratislave **500 eur** do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave **sú povinné** nahradiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich jej právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 67/2024-19 z 29. februára 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky (doručenú ústavnému súdu 28. novembra 2023) v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-15C/90/2000 (predtým okresného súdu v konaní sp. zn. 15C/90/2000) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/343/2017 a vo zvyšnej časti ju odmietol. Sťažovateľka žiada priznať finančné zadostučinenie 23 000 eur a náhradu trov konania.

2. Podľa § 18n ods. 1 a 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prešiel s účinnosťou od 1. júna 2023 výkon súdnictva v právnej veci sťažovateľky z Okresného súdu Bratislava I na Mestský súd Bratislava IV.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde 20. augusta 1999 domáhala uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť jej finančnú sumu 37 643,90 eur s prísl. Okresný súd uznesením z 1. júna 2004 zastavil konanie proti žalovaným v 2. až 109. rade. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. marca 2010.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15C/90/2000 zo 6. septembra 2016 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7Co/343/2017 z 18. marca 2020 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

5. O dovolaní sťažovateľky rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Cdo/189/2021 z 27. júna 2023 tak, že zrušil rozsudky krajského súdu a okresného súdu a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v úvode ústavnej sťažnosti uvádza chronológiu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní. V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukazuje na viacero období nečinnosti okresného súdu a skutočnosť, že rozsudok vyhlásil okresný súd až po 17 rokoch od podania žaloby. Krajský súd o odvolaní rozhodol „po 2,5 roku od doručenia spisu“ a jeho rozsudok nadobudol právoplatnosť po 20 rokoch a 5 mesiacoch od začatia konania. Dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu predložil okresný súd dovolaciemu súdu po viac ako 12 mesiacoch. V napadnutom konaní nie je právoplatne rozhodnuté ani po viac ako 24 rokoch od začatia konania. Konanie vo veci žaloby sťažovateľky stále prebieha na mestskom súde, a to

pod sp. zn. 65C/49/2023. Vo veci sťažovateľky ide o spor, ktorý tvorí súčasť bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nie je právne ani skutkovo zložitý.

7. Podľa sťažovateľky z uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že všeobecné súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s pre vec významnými skutočnosťami, ktoré predložila okresnému súdu, ako aj v odvolaní. Krajský súd tak sťažovateľke neposkytol náležitú a zrozumiteľnú odpoveď na jej podstatné tvrdenie, a preto jeho rozhodnutie nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku. Vrátenie veci súdu prvej inštancie po 24 rokoch od začatia konania definitívne predĺžilo dĺžku napadnutého konania na takú dobu, keď sa ďalšie pokračovanie sporu javí byť až nezmyselné a stáva sa pre sťažovateľku traumatické a absolútne negujúce jej právo na spravodlivý súdny proces. Postupom okresného súdu a krajského súdu vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania boli porušené jej označené práva na súdnu ochranu, spravodlivý súdny proces a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a stav právnej neistoty stále trvá.

III.

Vyjadrenie všeobecných súdov

8. V podaní doručenom ústavnému súdu 27. marca 2024 podpredseda mestského súdu uviedol, že predmetné konanie je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 65C/49/2023. Z obsahu spisu vyplýva, že síce vo veci bolo prvýkrát meritórne rozhodnuté až 6. septembra 2016, súd prvej inštancie však vo veci konal. Ani z rozpisu úkonov, ktorý predložila sťažovateľka spolu s ústavnou sťažnosťou, nevyplýva dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu. Rovnako možno konštatovať, že súd prvej inštancie bezodkladne po podaní odvolania a vykonaní potrebných procesných úkonov vec predložil krajskému súdu. To isté platí aj v súvislosti s podaným dovolaním. V ďalšom priebehu konania bude po naštudovaní veci novou zákonnou sudkyňou, ktorej bola vec pridelená 26. júna 2023, nariadený termín pojednávania.

9. V podaní doručenom ústavnému súdu 11. apríla 2024 predseda krajského súdu uviedol, že spis s odvolaním bol doručený 27. novembra 2017. Dňa 9. marca 2020 bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia, a to 18. marec 2020, keď krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky. Spis bol okresnému súdu vrátený 14. apríla 2020. Predmet napadnutého konania nepatrí medzi veci, ktoré si vyžadujú prednostné rozhodnutie. Sťažovateľka nepodala krajskému súdu žiadnu žiadosť o urýchlené (prednostné) vybavenie veci, a to napriek tomu, že do spisového materiálu nahliadla už 15. februára 2018. Vec nebola rozhodnutá skôr výlučne z objektívnych dôvodov, a to kvôli množstvu pridelených a nevybavených vecí zákonnou sudkyňou. Podľa názoru krajského súdu nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru o neprimeranej dĺžke odvolacieho konania. Dĺžku nie je možné hodnotiť ako takú, ktorá by presiahla ústavne akceptovateľnú dobu, a preto ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu nemožno považovať za dôvodnú.

10. V okolnostiach danej veci ústavný súd z dôvodu hospodárnosti konania vyjadrenia mestského súdu a krajského súdu nezaslal na repliku sťažovateľke. Skutkový stav veci v súvislosti s posúdením porušenia sťažovateľkou označených práv, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a vyjadrenia všeobecných súdov, nie je sporný.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Predmetom konania pred ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je rozhodovanie, či postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu došlo v napadnutom konaní ich nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj o tom, či celková dĺžka napadnutého konania nepredstavuje porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 302/2020, II. ÚS 123/2022) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria prihliada ústavný súd aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

14. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je žaloba o peňažný nárok z titulu zhodnotenia prenajatých nebytových priestorov. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a teda sa nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V posudzovanom prípade však išlo o skutkovo komplikovanejšiu vec, keď na strane žalovaných (až do právoplatného zastavenia konania proti väčšine z nich, pozn.) vystupovalo viac osôb (vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, pozn.). Určitá skutková zložitosť veci vyplýva aj z nariadeného znaleckého dokazovania, pričom v napadnutom konaní bol vypracovaný jeden znalecký posudok aj s jedným dodatkom. Zložitosť veci teda mala určitý vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, avšak dĺžku a jeho súčasné štádium nie je možné samotnou zložitosťou veci ospravedlniť. Uvedené skutočnosti, teda faktickú zložitosť veci, ústavný súd primerane zohľadnil pri určení sumy finančného zadosťučinenia (podobne napr. IV. ÚS 135/2013, II. ÚS 136/2023).

15. Súčasťou prvého kritéria je aj povaha prerokovanej veci. Ústavný súd podotýka, že predmet sporu nie je časovo zvlášť prioritizovaný, aj keď je nepochybné, že výsledok sporu je pre sťažovateľku významný.

16. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

17. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj tretím hodnotiacim kritériom, teda postupom mestského (okresného) súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Na podklade uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že v posudzovanom prípade rozhodovali všeobecné súdy všetkých stupňov a k zmene právneho stavu došlo až uznesením najvyššieho súdu. Rozhodnutie najvyššieho súdu však podľa ústavného súdu samo osebe neumožňuje vykonať ústavnoprávny prieskum napadnutého konania ako celku. Navyše, preskúmaniu konania ako celku bráni aj petit ústavnej sťažnosti, ktorým sama sťažovateľka vymedzila mantinely ústavnoprávneho prieskumu napadnutého konania len na konanie mestského (okresného) súdu a krajského súdu.

18. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd nekonal vždy plynulo. V jeho postupe zaznamenal ústavný súd viacero období nečinnosti. Svedčia o tom aj skutočnosti, že uznesenie o zastavení konania z 1. júna 2004 nadobudlo právoplatnosť až 17. marca 2010, ako aj vydanie meritórneho rozhodnutia okresným súdom až po 17 rokoch od podania žaloby.

19. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (III. ÚS 90/07, IV. ÚS 182/08, I. ÚS7/2011). V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na neefektívnosť postupu okresného súdu a krajského súdu, ktorá sa prejavila v zrušení ich rozsudkov (bod 5 tohto nálezu). Najvyšším súdom špecifikované procesné vady okresného súdu a krajského súdu mali za následok, že v posudzovanej veci nebolo v čase podania ústavnej sťažnosti (28. novembra 2023, pozn.) právoplatne rozhodnuté a právna neistota sťažovateľky pretrváva.

20. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom mestského (okresného) súdu a postupom krajského súdu v konaniach označených v záhlaví tohto nálezu bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

21. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

22. K sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku neprimeranej dĺžky napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

23. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci, jej významu pre sťažovateľku a skutočnosti, že od podania žaloby uplynulo takmer 24 rokov, a z dôvodu zrušenia právoplatných rozsudkov okresného súdu a krajského súdu je vec sťažovateľky znova vo fáze dokazovania, ústavný súd zastáva názor, že uvedený stav je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Dlhodobu trvajúce súdne konanie bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej totiž vo svojej podstate možno kvalifikovať vo vzťahu k sťažovateľke ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Rezumujúc všetky skutočnosti vo veci sťažovateľky, ústavný súd rozhodol, že postupom mestského súdu a krajského súdu v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 2 výroku tohto nálezu).

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Keďže však sťažovateľka v petite sťažnosti nenavrholo ústavnému súdu prikázať príslušnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, ústavný súd, ktorý je viazaný návrhom petitu, nemohol o tejto skutočnosti rozhodnúť.

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia celkovo 23 000 eur s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania a na osobitné okolnosti jej prípadu.

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, I. ÚS 257/08, IV. ÚS 302/2020,

II. ÚS 493/2023). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

27. Berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky, skutkovú zložitosť vecí a všetky okolnosti daného prípadu, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, a že samotné deklarovanie porušenia uplatnených práv implicitne zahŕňa aj satisfakčný prvok (napr. III. ÚS 204/2021), považoval ústavný súd priznanie 1 500 eur (z toho mestský súd je zaviazaný na úhradu 1 000 eur a krajský súd na úhradu 500 eur) za finančné zadosťučinenie primerané konkrétnym okolnostiam napadnutého konania. Priznané finančné zadosťučinenie sú mestský súd a krajský súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinné zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej mestský súd a krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradili trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátkou. Preto ústavný súd rozhodol o povinnosti označených súdov nahradiť sťažovateľke v určenej lehote spoločne a nerozdielne trovy konania na účet jej právnej zástupkyne (výrok 4 tohto nálezu).

29. Trovy konania pozostávajú z odmeny a ďalších náhrad advokátke v celkovej výške 530,86 eur s DPH, ktoré boli určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby po 208,67 eur/úkon, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 12,52 eur; DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 88,48 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu